

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **JP servis-AMS s.r.o.**, se sídlem Podkrušnohorská 432, Litvínov - Chudeřín, zastoupené JUDr. Petrem Vališem, advokátem se sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. 24204/16/5100-41458-711693, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2019, č. j. 15 Af 60/2016 - 79,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Mostě (dále jen „správce daně“) zahájil dne 1. 7. 2015 vůči společnosti JP servis-OIL s.r.o. (dále jen „dlužník“) daňovou exekuci a v tentýž den provedl soupis jejího majetku. V protokolu o soupisu věcí ze dne 1. 7. 2015 byl mimo jiné uveden nákladní automobil MAN 18.393 FLS TGA – tahač návěsů, RZ 6U0 6858, číslo podvozku (VIN): WMAH08ZZX6G182568 a nákladní návěs AUREPA 185 L, RZ 6U0 9999, číslo podvozku (VIN): 9387125408 (dále jen „předmětná vozidla“). Dne 15. 7. 2015 žalobkyně na základě § 179 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, požádala o vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce, neboť se stala na základě uzavřených smluv o koupi najaté věci, které správci daně předložila, jejich

vlastníkem. Správce daně rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015, č. j. 2010617/15/2510-00540-505142, žádosti žalobkyně nevyhověl a předmětná vozidla z daňové exekuce nevyloučil. Proti rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně následně bránila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Měla za to, že rozhodnutím daňových orgánů bylo zasaženo do jejího vlastnického práva k předmětným vozidlům a rozhodnutí žalovaného považovala za nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Uvedla, že vlastnické právo k předmětným vozidlům na ni přešlo ke dni 2. 1. 2015 poté, kdy po skončení nájmu zaplatila sjednanou kupní cenu, což doložila příslušnými účetními doklady. Závěr žalovaného o tom, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání jejího vlastnického práva, považovala za nesrozumitelný. Trvala na tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl žádný právní důvod či důkaz, který by zpochybňoval její vlastnické právo k předmětným vozidlům, a unesla tak důkazní břemeno ohledně převodu vlastnického práva. Zdůraznila, že převod vlastnického práva byl mezi dlužníkem a žalobkyní nesporný.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Soud nejprve žalobkyni upozornil, že její povinností bylo tvrdit konkrétní porušení zákonného ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. K namítané nepřezkoumatelnosti uvedl, že žalobkyně nijak neupřesnila, jaké okolnosti daného případu nevzal žalovaný v potaz, a poznamenal, že žalovaný reagoval na všechna skutková zjištění vyplývající ze správního spisu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného považoval za dostatečné a srozumitelné. Soud dále poznamenal, že v projednávané věci bylo předmětem přezkumu především unesení důkazního břemene týkajícího se převodu vlastnického práva na žalobkyni, s nímž se dle jeho názoru žalovaný vypořádal dostatečně. Žalobkyně měla povinnost prokázat, že jí svědčilo vlastnické právo k předmětným vozidlům. Soud v této souvislosti pokládal za nezbytné zdůraznit, že žalobkyně a dlužník byly personálně provázány osobou Petra Jasanského, který byl v předmětném období jednatel i společník obou společností. Obchodní aktivity obou společností proto vnímal jako projev jeho určité obchodní strategie. Za této situace bylo potřeba klást větší důraz na prokázání faktického uskutečnění jednotlivých obchodních transakcí.

[4] Po prostudování žalobkyní doložených smluv o koupi najaté věci soud zjistil, že z nich nevyplývá, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům. Měl však za to, že by odporovalo smyslu uvedených smluv, pokud by k přechodu vlastnického práva došlo navzdory tomu, že nebylo řádně zapláceno nájemné za celou dobu trvání smluvního vztahu. Vlastnické právo tak mohlo na žalobkyni přejít pouze za předpokladu, že řádně uhradila sjednané nájemné v plné výši a že po skončení nájmu také zaplatila sjednanou cenu. V případě nákladního přívěsu AUREPA mělo ke skončení nájmu dojít dne 25. 5. 2015, žalobkyně však tvrdila, že k přechodu vlastnického práva došlo již ke 2. 1. 2015. Převod tohoto vozidla nebyl žalobkyní prokázán. Z dokumentu nazvaného „*Likvidace vydaných faktur*“, který žalobkyně připojila ke svému návrhu, navíc nevyplývala existence faktury č. PM15/01, kterou měla být fakturována kupní cena za předmětná vozidla. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně důkazy připojenými ke svému návrhu neprokázala, že se stala vlastníkem předmětných vozidel.

pokračování

[5] Soud dále poznamenal, že správce daně nevycházel pouze z důkazů navržených žalobkyní, ale taktéž provedl místní šetření u dlužníka, jakož i u samotné žalobkyně. Z výsledků místních šetření soud zjistil, že provedená fakturace neodpovídala době existence nájemních vztahů. I přes dodatečnou opravu však nebyly zcela napraveny všechny rozdíly mezi obsahem smluv a prováděnou fakturací. Soud proto nepovažoval za pravdivé tvrzení žalobkyně, že řádně platila nájemné, a obchodní vztahy mezi ní a dlužníkem označil za nestandardní. Z výsledků místních šetření bylo rovněž zjištěno, že žalobkyně zařadila předmětná vozidla do svého majetku k 1. 1. 2015, ačkoliv k tvrzenému přechodu vlastnického práva mělo dojít až dne 2. 1. 2015. Ani v průběhu roku 2015 se žalobkyně k předmětným vozidlům nechovala jako vlastník, neboť nadále přijímala dlužníkem vystavené faktury na nájem nákladního přívěsu AUREPA, které byly opraveny (dle soudu účelově) až po zahájení daňové exekuce. Dalším důkazem o tom, že vlastníkem předmětných vozidel byl nadále dlužník, byl výpis z registru silničních vozidel, podle kterého byl k 9. 9. 2015 veden jako jejich vlastník nadále dlužník. Soud taktéž zpochybnil pravdivost faktury č. PM15/01, která se lišila od dalších faktur vystavených dlužníkem v roce 2015 a navzdory sjednanému způsobu platby bankovním převodem byla vystavena na úhradu v hotovosti. Soud považoval za podstatné, že jednatel obou společností během soupisu majetku dlužníka uvedl, že předmětná vozidla dlužník pronajímá žalobkyni. Tím bylo jednoznačně prokázáno, že vlastníkem předmětných vozidel byl dlužník.

[6] Všechny tyto skutečnosti podle přesvědčení soudu ve svém souhrnu potvrzovaly správnost postupu daňových orgánů a naopak vyvracely tvrzení žalobkyně o převodu vlastnického práva. Její tvrzení, že žalovaný neuvedl žádný důvod či důkaz, kterým by zpochybnil převod vlastnického práva, považoval soud za neopodstatněné, a ztotožnil se s hodnocením důkazů provedených žalovaným, jakož i s jeho skutkovými závěry. K souladnému tvrzení žalobkyně a dlužníka, že k převodu vlastnického práva došlo, soud uvedl, že s ohledem na personální propojení obou společností nemá jejich shodné tvrzení žádnou důkazní hodnotu. Předložené doklady považoval soud za nevěrohodné, na čemž nemůže nic změnit ani jejich formální perfektnost. Krajský soud uzavřel, že žalobkyně v daňovém řízení neunesla důkazní břemeno, neboť důvěryhodně neprokázala, že na ni přešlo vlastnické právo k předmětným vozidlům. Nebylo přitom podle něj rozhodné, že nezazněl žádný právní argument pro neplatnost převodu vlastnického práva.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V první řadě namítala, že správce daně ji měl v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018 - 32, v případě neunesení důkazního břemene vyzvat a poskytnout jí příležitost doplnit svá tvrzení a důkazy. Krajský soud pochybil, neboť tuto judikaturu sice zmínil, ale neaplikoval na její případ. Dále namítala, že některé závěry krajského soudu nemají oporu ve spisu ani v provedeném dokazování a soud ani v napadeném rozsudku neuvedl, na základě jakých podkladů dospěl ke svým skutkovým zjištěním. Jednalo se konkrétně o personální

propojení dlužníka a stěžovatelky. V tomto bodě spatřuje rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[9] Stěžovatelka také nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že nebyl prokázán převod vlastnického práva. Má za to, že na podporu svého tvrzení dostává předložení faktury ze dne 2. 1. 2015. Uvedla, že v roce 2015 došlo k řádnému ukončení nájmu a také k úhradě kupní ceny. Existenci „perfektního dokladu o úhradě kupní ceny“ potvrdil rovněž správce daně. Úhrada kupní ceny tak nebyla mezi stranami zpochybněna a načasování provedené transakce na přelomu roku 2014 a 2015 považuje stěžovatelka za logické, zejména s ohledem na úhradu silniční daně anebo účetní uzávěrky obou společností. Faktura č. PM15/01, jakož i příjmový doklad, byly přitom datovány ke dni 2. 1. 2015, neboť se jednalo o první den v novém roce, ve kterém byla účetní po dovolené v práci. Pakliže měl soud pochybnosti o věrohodnosti účetních dokladů, nic mu nebránilo provést výslech účetní společnosti. Stěžovatelka její výslech nenavrhovala, protože neočekávala, že by soud předložené účetní doklady zpochybnil. Je přesvědčena, že jejím výslechem by došlo k odstranění některých pochybností. Nelze taktéž opomenout, že soud rozhodl bez nařízení jednání.

[10] Dále namítala, že dle jednoznačných projevů vůle obou smluvních stran skončily předmětné nájmy již k 31. 12. 2014 a byla tak splněna podmínka k převodu vlastnického práva. I kdyby zde byl dán důvod neplatnosti, jednalo by se podle § 40a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, o neplatnost relativní, které se však ani jedna ze stran nedovolala. Ze správního spisu vyplývá, že v lednu 2015 byla uhrazena kupní cena a došlo k ukončení nájmu předmětných vozidel. Rozporuje proto závěr, že by byla potřeba uhradit kupní cenu až po 25. 5. 2015. Jistá účetní pochybení, která byla následně opravena, přitom neměla vliv na to, zda došlo k převodu vlastnického práva. Stěžovatelka taktéž namítla, že skutková zjištění uvedená v bodě 28 (vzájemná fakturace jednotlivých společností) napadeného rozsudku nemají oporu ve spisu ani v provedeném dokazování. Není vůbec zřejmé, na základě jakých důkazů dospěl soud k uvedeným závěrům. Podle jejího názoru je napadený rozsudek vnitřně rozporný, neboť soud k dříve vymezeným podmínkám převodu vlastnického práva (skončení nájmu a úhrady kupní ceny) doplnil další podmínku uhrazení nájemného v plné výši. Takováto podmínka však ze smluv nevyplývá. Stěžovatelka rovněž rozporovala závěry soudu, které uvedl k faktuře č. PM15/01.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v žalobě nenamítala vadu řízení před správními orgány spočívající v nezaslání výzvy k doplnění jejích tvrzení a důkazů. Tato námitka je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Právní názor uvedený v rozsudku č. j. 7 Afs 348/2018 - 32 navíc není na nyní posuzovanou věc přílehlavý. Informace o personálním propojení obou společností jsou dle jeho názoru údaji volně přístupnými ve veřejném rejstříku. Úvahy soudu o personálním propojení obou společností nejsou takové, aby byly způsobilé ovlivnit přezkoumatelnost napadeného rozsudku jako celku. K namítanému nesprávnému posouzení právní otázky žalovaný uvedl, že stěžovatelka v průběhu řízení netvrdila, že by nastala změna v původně uzavřených závazkových vztazích. Nesoulad s předloženými důkazními prostředky vysvětluje až v kasační stížnosti, proto by tato argumentace měla být ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Namítaná relativní neplatnost změn smluvního závazku je dle žalovaného irelevantní, a to s ohledem na nedůvěryhodnost předložených důkazů

pokračování

o tom, že k převodu vlastnického práva došlo ke dni 2. 1. 2015. K námitce ohledně formalistického hodnocení nesouladu v datech žalovaný dodal, že se jednalo o jednu z mnoha dílčích nesrovnalostí. K navrhovanému výsledku svědka žalovaný uvedl, že nevěrohodnost účetních dokladů byla již předmětem daňového řízení a závěry krajského soudu tak nemohou být pro stěžovatelku v tomto ohledu překvapivé.

[12] Stěžovatelka ve své replice nesouhlasila s žalovaným, že by námitka týkající se absence poučení o neunesení důkazního břemene byla nepřijatelná, neboť již v žalobě vznesla námitku týkající se neunesení důkazního břemene. Soud se tak měl dle jejího názoru zabývat i tím, zda daňové řízení proběhlo řádně. Stěžovatelka reagovala taktéž na postoj žalovaného k neprovedení výsledku svědka. Jestliže měl krajský soud pochybnosti o věrohodnosti účetních dokladů, měl výsledek provést a údajné nesrovnalosti tímto vysvětlit. O rozsahu těchto pochybností se přitom stěžovatelka poprvé dozvěděla až z odůvodnění napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Úvodem pokládá Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že ve správním soudnictví se uplatňuje zásada dispoziční. Správní soud má až na jisté výjimky povinnost vypořádat se pouze s námitkami uplatněnými ve lhůtě stanovené zákonem pro podání žaloby. Námitky, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, není možné vznášet až v kasační stížnosti, jelikož úkolem Nejvyššího správního soudu je v souladu s § 102 s. ř. s. především provést přezkum rozsudku krajského soudu a touto cestou tak sjednocovat judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud se proto nemůže zabývat námitkami, ke kterým neměl krajský soud možnost se vyjádřit. Jestliže stěžovatelka v řízení před krajským soudem obecně namítala, že unesla důkazní břemeno, resp. že daňové orgány neprokázaly opak, neznamená to, že by v souvislosti s touto obecně uplatněnou námitkou napadala určitá konkrétní pochybení v postupu daňových orgánů, v tomto případě nezaslání výzvy k doplnění svých tvrzení a důkazů. Na tom nic nemění ani skutečnost, že povinnost k zaslání výzvy zmiňuje judikatura, kterou krajský soud v napadeném rozsudku citoval. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že námitka ohledně povinnosti zaslání výzvy či poskytnutí příležitosti k doplnění dalších důkazů je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem.

[16] Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti namítá (kromě jiného) rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve touto otázkou. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. V projednávané věci je však z napadeného rozsudku zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil a jak vypořádal jednotlivé žalobní námitky. Napadený

rozsudek je srozumitelně odůvodněn a předkládá ucelený soubor argumentů. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19), přičemž krajský soud této povinnosti v nyní posuzované věci dostal. Kasačnímu soudu jsou nosné důvody, na nichž napadený rozsudek stojí, zřejmé. Personální provázanost dlužníka a stěžovatelky vyplývá ze stěžovatelkou doložených smluv o koupi najaté věci. Je z nich zřejmé, že obě obchodní společnosti byly zastoupeny jejich jednatelem, panem Petrem Jasanským, jenž ve své „dvojediné“ roli stvrdil svým podpisem vůli obou smluvních stran tyto smlouvy uzavřít. Podle názoru soudu nebylo proto nutné tuto skutečnost nějak zvlášť prokazovat či dále rozvádět. Právní závěry z toho vyvozené jsou však již předmětem věcného posouzení.

[17] Stěžovatelka taktéž tvrdila, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný, a to konkrétně v souvislosti s vymezením podmínek převodu vlastnického práva. Ani této námitce nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Podmínku uhrazení plné výše nájemného krajský soud zaznamenal v bodě 20, kde uvedl, že *„[s]oud má za to, že by odporovalo smyslu uvedených smluv a popíralo jejich ekonomickou racionalitu, pokud by k přechodu vlastnického práva došlo navzdory tomu, že nebylo řádně zapláceno nájemné za celou dobu trvání nájemního vztahu.“* S touto podmínkou se tak krajský soud vypořádal dostatečně. Nejvyšší správní soud dodává, že tento závěr krajského soudu je smysluplný. Podle § 2201 občanského zákoníku se nájemní smlouvu *„pronajímatel zavazuje přenechat nájemci věc k dočasnému užívání a nájemce se zavazuje platit za to pronajímateli nájemné.“* Platba nájemného je tedy základním znakem tohoto typu smluvního vztahu. Pokud by pronajímatel neplatil nájemné řádně a včas, byl pronajímatel oprávněn od smlouvy odstoupit (viz čl. VII obou smluv o koupi najaté věci). Celková výše nájemného, která měla být hrazena prostřednictvím pravidelných měsíčních splátek, byla v těchto smlouvách taktéž explicitně stanovena (viz čl. II bod 1. obou smluv o koupi najaté věci). Po skončení nájmu pak mělo přejít vlastnické právo na nájemce uhrazením sjednané ceny 1 Kč s připočtením daně DPH (viz čl. III bod 1. obou smluv o koupi najaté věci).

[18] Předmětem daňového řízení v projednávané věci bylo vyloučení majetku z daňové exekuce. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu *„[p]o nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.“*

[19] Stěžovatelka tvrdí, že doložila bezchybné doklady, které prokazovaly převod vlastnického práva. Je sice pravdou, že správce daně označil doložené doklady vztahující se k převodu vlastnického práva za formálně perfektní, nicméně na základě dalšího dokazování spočívajícího především v provedení místních šetření byly tyto doklady označeny jako nevěrohodné. Samotná formální správnost předložených dokumentů nemůže bez dalšího znamenat jejich pravdivost. Krajský soud správně odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018 - 32, podle kterých je na navrhovatel, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu

pokračování

je pak na daňových orgánech, aby vyvrátily věrohodnost doložených důkazních prostředků. Krajský soud přitom dospěl ke správnému závěru o neunesení důkazního břemene ze strany stěžovatelky. Daňové orgány postupovaly v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) a dostatečně vysvětlily, proč stěžovatelkou předložené doklady považují za nevěrohodné. Těmito důkazy se zabýval i krajský soud. Za stěžejní přitom označil výpověď jednatele obou společností pana Petra Jasanského, který v době soupisu majetku prohlásil, že dlužník předmětná vozidla pronajímá stěžovatelce, načež o dva týdny později zástupce stěžovatelky zcela popřel předchozí prohlášení dlužníka a uvedl, že předmětná vozidla byla již o několik měsíců dříve převedena do vlastnictví stěžovatelky. K této, pro celou věc zcela zásadní skutečnosti, se však stěžovatelka ve své žalobě nijak nevyjádřila. Dalšími důležitými zjištěními byly zejména hrazení silniční daně dlužníkem, údaje vedené v registru silničních vozidel, anebo vystavování a proplácení faktur za pronájem předmětných vozidel a jejich následná oprava.

[20] Stěžovatelka se sice pokouší bránit proti některým dílčím závěrům krajského soudu, především, že převod proběhl namísto 1. 1. 2015 až 2. 1. 2015, dále ohledně podoby a označení faktury č. PM15/01, také ohledně úhrady kupní ceny anebo co do otázky dodatečné opravy fakturace, která měla znamenat pouhé účetní pochybení. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že všechny zjištěné skutečnosti si v souhrnu neodporují a ve své vzájemné souvislosti dávají zcela konzistentní a ucelenou odpověď na to, nakolik bylo možné stěžovatelkou doložené důkazy považovat za důvěryhodné. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno týkající se převodu vlastnického práva. Na tomto místě soud doplňuje, že nepovažuje prohlášení stěžovatelky ohledně převodu vlastnictví k předmětným vozidlům na přelomu roku 2014 a 2015 za smysluplné. Stěžovatelka sice tvrdí, že tak učinila s ohledem na úhradu silniční daně, avšak daňové orgány zjistily, což stěžovatelka ani nijak nezpochybňovala, že silniční daň nadále hradil dlužník, který byl taktéž v registru silničních vozidel veden jako vlastník předmětných vozidel.

[21] K námitce stěžovatelky, že krajský soud měl za účelem vysvětlení nesrovnalostí vyslechnout jako svědka účetní společnosti, kasační soud uvádí, že je nedůvodná. Stěžovatelka má na podporu svých tvrzení povinnost označit důkazy a tvrdit rozhodné skutečnosti. V tomto ohledu je nutno rovněž připomenout, že kvalita a podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde žaloby). Pokud stěžovatelka ve své žalobě uváděla pouze námitky obecného charakteru, krajský soud mohl přistoupit k jejich vypořádání pouze v obecné rovině. Zároveň je nutno upozornit, že dokazování by mělo probíhat především v rámci řízení u správních (daňových) orgánů. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99). Krajský soud se však zabýval stěžovatelkou obecně uplatněnými námitkami velmi podrobně a pečlivě posoudil všechny skutečnosti, které během daňového řízení vyšly najevo. Za této situace není možné krajskému soudu vytýkat, že z vlastní iniciativy neprovedl výslech účetní, obzvláště když velmi precizně popsal, proč považuje stěžovatelkou předložené doklady za nedůvěryhodné. Co se týče námitky, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, k tomu kasační soud uvádí, že krajský soud přípisem ze dne 19. 7. 2016, č. j. 15 Af 60/2016 - 43, požádal stěžovatelku o vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Stěžovatelka ve svém dopise ze dne 27. 7. 2016 s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasila. Musela si být přitom vědoma, že v takovém případě nebude možné provádět žádné další dokazování. Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že při uplatnění již výše zmíněné zásady dispoziční měla stěžovatelka sama tento důkaz navrhnout k prokázání konkrétních tvrzení. Jestliže navíc souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání, nelze soudu vyčítat, že důkaz z vlastní iniciativy neprovedl.

[22] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti dále upozorňovala na souladný projev vůle obou smluvních stran, přičemž relativní neplatnosti se ani jedna z nich nedovolala. K tomu soud uvádí, že předmětem daného sporu nebylo, zda se jednalo o neplatný právní úkon (jednání), ale zda stěžovatelka unesla důkazní břemeno, tedy zda bylo možné předložené doklady považovat za věrohodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2017 - 87). Stěžovatelka dále namítla, že skutková zjištění uvedená v bodě 28 napadeného rozsudku nemají oporu ve spisu a ani v provedeném dokazování. Tuto námitku Nejvyšší správní soud nepovažuje za oprávněnou, neboť ve správním spise jsou obsaženy dokumenty obstarané během místního šetření správce daně u dlužníka. V těchto dokumentech jsou obsažena všechna fakta týkající se fakturace a započtení částky 10 000 000 Kč, která krajský soud zmínil v bodě 28. Tyto informace však mají pouze doprovodný charakter a nyní projednávané věci se bezprostředně nedotýkají. Jejich posouzení ze strany krajského soudu sloužilo pouze pro určité dokreslení celkové situace.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému náklady nevznikly, proto soud ani jednomu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu